

טא.

הרטי כ ל מט. ג
מיסינת ועדת הכלכלה
מיום כ"ב שבט תשי"א - 29.1.51
בשעה 11:00

הי"ר	ס.	מ.	בדר
	ס.	מ.	אהם
	ח.	ח.	לנדאו
	א.	א.	בהיר
	י.	י.	ספיר
	נ.	נ.	הרפז
	צ.	צ.	יהודה
	ס.	ס.	לביא
	ש.	ש.	גורן
	ס.	ס.	אונא
	א.	א.	מזור

חברי הועדה הנוכחים:

שר המסחר והתעשייה, מר גרי
מר גוי - מסעם מסרד המסחר והתעשייה

מר זמני

דיון נפגין יכוא ללא תשלום של מלט.

סדר - היר

פוח את הישיבה.

הי"ר מ. אים:

הסעיף ירוא ללא תשלום של מלט הוא חלק
בלתי נפרד מהמסקנות בענין המלט. והולטנו לנסות לברר את הבעיה
הזאת, ליסודלמסקנה אחידה, או עם הסתיגויות.

מיסינה האחרונה הסביר ד"ר פורדר
כחבר ועדת הכלכלה אבל גם כאספרט במקום הבזייה, שאינו מערער על
הסדר הכללי, סקובע שבטח חסרי הנגין, כל יבואן צריך לתת לאוצר את
הסכום הכפול בדוויזנים, אול הוא מערער על פרינציפ זה ביחס למלט.

ד"ר פורדר:

אינני רוצה לקבוע על השאלה הפרינציפיונית
ביחס ליבוא תשלום, כי זו שאלה מיוחדת,
במינה, כועדת הכספים הסבירי כבר שיש לי ספק רב ביחס לכל הסיטה.
אולם ביחס לסיטה זולצבי המלט, הרי הבאת מלט לפי סיטה כזאת תגרום
לסבויים ניכרים למחסיי הבנין, ולהתיקרות ביכרת. אני מציע לסקול
שנית, אם יש להסתמס בסיטה זאת לגבי המלט.
להסביר

אני מסתדל/כל הזמן, וללא כל הצלחה,
סאני חייבי לדאוב לסכון העמטי. אתן דוגמה: ישנם בעלי הון המעוניינים
להכיא את ההון לארץ, אך אינם מוכנים לחיות בדירות מסוג הסיכון
הספוי של המטלה, בחדר ורבע או חדר וחצי, אלא הם דורשים סבי
חדרים ואפילו שלוטה. לדעת, חזיבה המטלה לדאוג לכך, שבעלי הון
אלה יוכלו לגור בסנים או שלוטה חדרים. אפשר לקרוא לדירות אלה
"דירות לוקסוס", אני, על כל פנים, בעד בנית דירות כאלה בסיוון
עמטי, סצריכות לעלות, לדעת, לא יותר מאטר 3500 - 2500 ל"י.

ברצוני להציע שתי הצעות: א. לשחרר את
יבוא המלט מ-50% סצריכים לתת לאוצר; ב. על כל פנים, להגדיל את היקף
הב, נינים, שלפי הטמינולוגיה של סצרי מסחר ותעסיה בקראים. סיכון עממי.

ח. לנדאו:

אני סבור, שכלי לחשוב על כל העניין
הנקרא "יבוא ללא תשלום של חמרי בנין".
נסייתי לנתח לעצמי מה הביא את הממשלה לצעד זה, של התרת יבוא ללא תשלום
בצורת - חצי חצי, והגעת לטחי מסקנות: א. הטבת דריזים. אני סבור,
סידוע לכלנו כי גם במחצית הדריזים, אשר הממשלה מקבלת, אינה מביאה חמרי
בנין, ולא התחייבה להביא. ידוע כמו כן שהדריזים דרושים לה למטרות
הרבה יותר חיוניות מאשר חמרי בנין - סזון ודלק ותצרוכת צבאית, סתוך
סצבה הקטה בדריזים נסתה הממשלה למצוא דרך לקבלת הדריזים הדרושים לה,
ומצאה את הדרך הזאת - יבוא ללא תשלום לפי שיטה של חצי חצי. ב. בודאי
העמידה הממשלה את העניין הזה על בסיס נוסף - הקלה בטוח הבניה.

על כל פנים, הפניע העיקרי היה - המחסור
בדריזים, סכלי להביא בחסכון את כל הכרוך בדבר זה. אנו עדים כיום
לחופעה, שבמקוט 80 גרוס הדולר, מסלמים לירה וחצי עבור דולר. אם כן,
אנו עומדים כיום בפני הפסקת כל הטרינזקציות.

סר המסחר ותעסיה י. גרי:

אין זה נכון, אינני רוצה שתבנה ארגומנט
על עובדה בלתי נכונה. בשבועות האחרונים
עשינו טרינזקציות במליון דולר נוספים בצורה כזאת, ונמסין לעטות טרינז-
קציות כאלה בימים הקרובים.

ח. לנדאו:

אני יודע, שקבלצמילסיביאם סתרינצאים
ומחפשים סכומים קטנים - 20 אלף דולר,
וטוענים שאפילו סכומים אלה אינם נמצא, והסחיר קופץ מיום ליום.
השאלה היא - אם בדרך זאת של יבוא ללא תשלום בגיע לתוצאות רצויות.

ישנה בעיה נוספת, שמצד אחד הסחירים בסוק
העולמי קופצים סדי יום ביומי, ומצד שני ישנם חומרים שבכלל אי-אפיר
להסגם-ברזל ועץ, ועדיין אינני יודע עד היכן בגיע. אין ספק, שאם
ירצו לבנות באופן פרטי, כלומר, סחוץ לבניה הממשלה, יצטרכו להביא לא
רק מלט ועץ, אלא גם צנורות וחומי חסמל, כי היצוא המקומי במוצרים אלה
קטן מאוד. חדר הנבנה ע"י חומרים הסובאים בשיטה זאת עולה אלף לירות,
ואני מניח שבעוד 3 חדשים יתיקר ב-500 ל"י נוספות, והשאלה היא - עד
היכן בגיע. אין אנו יכולים להרשות, שדירה של 3 חדרים תעלה 11 אלף
לירות. זה לא יתכן. אני סבור, שדברנו בוועדה לא פעם ביחס לעניין זה.
הממשלה חייבת לעלות על דרך שתאפשר בניה זולה. בידי הממשלה נמצאים
3 הגורמים הסכריעים מבחינה זאת - א. קרקע; ב. יבוא ללא תשלום של מלט
ולא לפי שיטה של חצי וחצי; ג. חוקה סתאיימה לסכך דירה, שתאפשר רנטביליית
מינימלית. לפי חסכון זה, ישנה אפשרות להקים בטביבות ההזים על קרקע
זולה של הממשלה, דירות במחיר זול יותר.

היו"ר ס. בדר:

אתה נכנס לשטח שאינו קשור לנושא הדיון.

ח. לנדאו:

נושא זה קשור בדיון.

אני סבור, כי בדרך זאת לא נרחיק לכת
לדעתי, או שהסחירים יקפצו, או שהדולרים לא יהיו. על כל פנים, דבר אחד
אינני מבין - לטעם מה יש לתת לממשלה את סחצית הדולרים. אני סבור שאין
כל מקום לתת לממשלה את סחצית הדולרים, כי דבר זה סכביד ומיקר את הבניה.
לדעתי, הצעה זאת אינה פותרת ולממשלה כל בעיה.

היו"ר ס. בדר:

אנו, בכל אופן, צריכים לזכור כיצד הגיעה המסמלה להחלטה של חצי חצי. היא החליטה על כך על יסוד זה שפנו אליה חברות שיכון ואסרו: אנו יכולים לסכור דירות בחו"ל, אם ייבטחו לנו חומרי בנין, ואם תמנו לנו אמטרות לסכור את הדירות בחו"ל ולהסתמס בדויזים סנקבל תסודתן לקניית חמרי בנין, יהיו לנו חומרי בנין הנחוצים למען לא להפסיק את הבניה הפרטית בארץ. אינני יודע את פוטי שקול הדעת של המסמלה, אבל היות ועבוד דירה סמוכרים אותה בחו"ל סקבלים דויזים, הרי אמסמסלה תקח 50% לעצמה ותסאיר 50% לצורכי אותה חברת שיכון שתביא בהם חומרי בנין, הרי היא תבטיח כמעט 1/2 דירות באותם 50% שתעמיד לרשותה. על כל פנים, אז לא עטדה בפני המסמלה התכנית שהקבלנים יקנו דולרים בטוק הסחור.

איננו דנים על הבעיה הכללית בהיקפה. אנו התחלנו בסאלת הסלט ועלינו להתרכז בה בלבד. לגבי סאלה זאת, הועלתה הצעה שיבוא ללא תסלוט של סלט לא יהיה בהתאם לסיטה של חצי חצי. זוהי הבעיה, ואני סנקט את החברים להתרכז בה.

ס. לביא:

ברצוני לשאול כמה סאלות: א. מהי כמות הברזל הדרושה באופן יחסי לסלט לכל הבניה במסך סנה? ב. לאחר סכררנו עט סולל-כונת, המסביר וקבלני הבנין מהי הכמות הסלט הדרושה לסנה, התברר שיט צורך ב-600,000 טון, וביית-החדושת "נסר" סיצר 450 אלף טון לסנה, כלומר: חסרים לנו 150 אלף טון שהם מהוים 25% מתצרוכת הסלט לסנה. ובכן, בכדי שלא נצטרך להוציא כסף על קניית סלט בחוץ, אני שואל: מדוע לא נבנה את בתינו סאבנים, אטר סצויות בארץ למליונים ולעטרות מליונים. האנשים העוסקים בבנין אמרו לי, כי דבר זה אפשרי בהחלט. יתר על כן: בתים הנכנים סאבנים נוחים יותר - קרירים בקיץ וחסים בחרף. הארץ כולה נבנתה עד הסנים האחרונות רק סאבן, בתינו בני קומה אחת אפשר בהחלט לבנות סאבנים.

אני סתנגד להצעתו של חבר הכנסת פרדר לאפשר לאנשים הנאים סחו"ל, והרוצים לבנות לעצמם דירות בנות 3 חדרים, ואני חוטב כי המסמלה צריכה להסביר להם, שעליהם לבנות את בתיהם סאבן. מדוע באירופה כולה בונים בתים סאבן, ואנחנו איננו יכולים לעשות זאת?

ס. אדם: ברצוני לשאול:

א. האם כבר נקבע סוף כל סוף סולם העדיפויות ומהו, כי לפי הסמועות יש לי הרוטט, ססולט העדיפויות סנקבע ע"י המסמלה אינו סתאים לססקנות שנתקבלו בוועדה זאת, אם כי לא היה זה סחובתה של המסמלה לקבל את מסקנותינו?

ב. מהו הפלא סחסר טיזים סלט בארץ? אמנו יוצאים סתוך הנחה, שהתצרוכת הכללית לסנה היא פחות או יותר 600 אלף טון ו"נסר" סספק 450 אלף טון, מה קרה לכל הגורמים זיץ סלט; גם לסולל-כונה, גם למסביר, גם לחברות שיכון - לכולם אין סלט. האם היבוא ללא תסלוט של סלט הביא לידי כך שיט סחסור במלט?

ג. כיצד נעטת חלוקת הסלט?

ד. מה גורל הועדה הציבורית?

ש. גורן: ברצוני לשאול: מהי שיטת חלוקת הסלט לתעטית חומרי הבנין? לדעתי, השיטה שאינה שיטה הקיימת כרגע, שיחקה למעשה את כל תעטית חומרי הבנין.

ס. אדם:

האם הועדה המחלקת את הסלט הוציאה בקלל מסטח החלוקה כמה סוסדות, סקבלו סלט לכך? חברת "סעונות-עובדים" פנתה בסכתב לוועדת הכלכלה ובו גאמר, שחברה זאת הייתה סקבלת סלט ססחר במסך מ' חסן, ועתה באטר הגישו וסימה, אמרו להם

סאינם קיימים לגבי חלוקת הטלס.

ח. לנדאו: האם להטקעות הון פרטי צבוא ללא תשלום בלי החצי חצי?

סר המסחר והתעסיה י. גרי: לא!

אדוני היו"ר, רבותי!

אין לי כל תקווה שאוכל לומר דברים שאינכם יודעים. אני רוצה לחדש רק שני דברים: קודם כל לנסות להדגיש משהו באופן יותר מודגש מאשר אני רואה שהוא קיים אצלכם; שנית, להגיד דבר שאופן גלוי, מאשר בהגה אצלנו, כי אנו חיים באווירה שהיא כל כך פוליטית, והיות ועמדתי היא של אדם שאינו שייך לספלה, ואין לו כל ענין סילבד הבעיות העומדות לפנינו, ואינני צריך לסמור על כל הדיסקרציה וההתגבלות הנובעות מהאחריות - אדבר אליכם באופן גלוי מאד. אנו פשוט פג בארץ איננו תופסים מה חסור מצבנו הכלכלי ומה הן הסכנות המאיימות עלינו; אנו פשוט מטרבים להתחשב בהן. ואני אומר לכם בכל הרצינות, שאם נמסין בצורה כזאת, אם התושבים ימשיכו ליצור לחץ כזה על הממשלה, ואם נמסין להתעלם ממצבנו הקשה - נמיט על עצמנו אסון גדול מאד מאד. במסך 3 החדשים שאני מסמן כסר המסחר והתעסיה, אם תסאלו אותי כמה התרסטתי יותר מכל דבר אחר, אגיד לכם - שהעובדה הזאת, שאנו מטרבים להבין, אנו פשוט איננו תופסים את המושג "אין"; אנו רוצים את הכל, ואת הכל בבת-אחת. אני מסוכנע, שבלי צעדים אכזריים ממש לא נצא מהדבר הזה. על ידי כך, נופלות כל הטענות ביחס ליבוא ללא תשלום. איט אינו אהב את זה, ואיט אינו רוצה בזה. זוהי טאלה פטוטה - זהו פתרון של סאין-ברירה. הלא זה רק סקרה, שאני נקרא סר המסחר והתעסיה, ולא אחד מכם, ואני אומר, שיהיה זה כל אחד מכם, בין א- יהיה זה סר ספיר, סר לנדאו, סר ארס, או מישהו אחר - לא היו יכולים לסנות את מצבנו במשבע זר במסך 3 חדשים, אולי בזמן ארוך יותר, אבל בתקופה של 3 חדשים, במצב כפי שהוא קיים איט לערוך איזה טהו הסדר של תשלומים למסך טנה - כל אחד מכם היה נאלץ ללכת בערך באותה דרך. אין דרך אחרת, כי מה המצב במטח הבניה? - על כך אני רוצה לדבר.

אם אנו בונים את הבניה הזולה שלנו על תוצרת "נטר" - ואל תדברו על 450 אלף טון, יהיה טוב מאד אם "נטר" תספק 400 אלף טון לסנה, אסור לנו להפריז במספרים שהצד הבלתי-נכון - זה יעלה לנו ביבוא של חומרים אחרים - עץ, לברזל, ציבורנת וכל יתר הדברים - ב-40 מליון דולר לסנה. כל טובה טלט עולה 100 דולר במטבע זר. אם בהתחשב עם זאת, קבלנו על עצמנו את תכנית הבניה הזולה לסנה זאת - זוהי העזה גדולה מאד מצדנו. ומה יוצאים שני דברים:

א. טאת יתר הבניה הנקראת - בניה זולה, נפטיק לסנה אחת, פשוט לא נבנה, ואני יודע בדיוק מה אני אומר, אני יכול לתאר לעצמי את קיי הביור, את מחוסרי הגג, הסבל והצפיפות, אבל במאבק שלנו, אם יט צורך לעשות דבר כזה - נעטה אותנו לא נבנה במסך טנה אחת בניה שאינה נקראת - בניה זולה, בדיוק כפי שהצעתי בוועדת הסדים של התקציב - הצעה זאת לא נתקבלה - לא להגדיל את תקציב באף סללינג אחד הסנה, אפילו אם פירוס הדבר - אף מטה אחת נוספת לבית-חולים, אף בית-ספר נוסף - טום דבר נוסף. כפי שיכולתי להציע דבר כזה - כך אני יכול לתאר לעצמי שככלל לא נבנה במסך טנה אחת, אבל מצאנו דרך כיצד להסנע טזה. אני חוטב שהחלטנו נכון, שבמקום טלא תהיה בניה בכלל, תהיה בניה זולה ותהיה בניה יקרה יותר.

ב. אינני רואה את 40 מליון דולר הנחוצים בסביל להגדיל את תפוקת בית-החרוטה "נטר". אני חוטב, שאם יסנב בכל זאת אנטיט המוכנים להטקיע את כספם ולתת לנו את סחצית הדולרים, הרי לא רק טאנו צריכים לקבל את זאת, אלא חובה אלינו לקבל זאת. חבר הכנסת לנדאו אטר, שהממשלה לא התחייבה להסתמס בכסף זה לצורכי ברזל ועצים, מה פירוס הדבר? אם קבלנו עד עכסיו שני מליון דולר, הרי זה היטג יפה, ועל כן אנו

אנו צריכים למצוא פחות סני מליון דולר מסקור אחר. זה פטוט מאד

אם כן, ביחס לסאלתו של חבר הכנסת
פרד - אם אפשר לבטל סידור זה לגבי מלט - נדמה לי שעניתי

אם חבר הכנסת לנדאו אוסר, ססיסה זאת
סיקרת כל חדר באלף לירות, בודאי שאינו צודק. החסכון הוא ארסטטי
אלמנטרי מאד. אם לא יביאו כך את המלט, הרי כביח חדר תתיקר מסילא.
אבל מלט בינוא ללא תשלום יעלה 40 לירות לטון, ואם צריכים לכל
חדר שלושה טון מלט, הרי זה יתיקר ב-120 לירות.

ח. לנדאו: יס צורך ב-6 טון מלט לכל חדר.

סר המסחר והתעסיה י. גרי: אינני רוצה בבניה זאת, כי אין זה מענינה
של המדינה לבנות בניינים כאלה.

יסנה עוד נקודה: לא הייתי מתפלא אם מחיר
חדר בתל אביב היה מביע ל-5000 לירות. אני שואל את עצמי: מה יש לירות
בענין זה? אין זה ענין של החזמרים. זוהי פטוט אי-הצלחתנו להסן את ייצר
האבסוס. אולם אין לעשות זאת? ישנו רק מוצא אחד, סנתחיל להעמיד סוסר
על יד כל יהודי, אינני יודע כיצד לרסן את האבסוס האלה, אבל זה סיין
לסקום אחר, אבל זהו סילוף לוסר שהמחיר הספקולנטי של החדרים בתל אביב
קסור במדה כזו עם ה-50% סצריך לתת לאוצר.

ד"ר פרד, אינני יודע אין אנו יכולים
לעשות את הדבר הזה, אנו נסקול את דבר רק במקרה אחד - אם הפסיטיסטים
יצדקו, סטכום הדולרים שאנו נקבל בצורה כזאת תצוטצם עד מאד, ותהיה
בחזקת סכנה שלטת. ואנו נראה שאסר יהיה להחיות את הזרם הזה ע"י
התרת התנאי של 50%, אז כסובן, בתור אנשים מעשיים, נצטרך לסקול אם
יש לבטל את הסיסה של חצי חצי, אבל כל זמן, שאינה נראת באופק אפשרות
כזאת, איננו יכולים לבטל את זאת, ואינני רואה הצדקה לכך. אני סמח
לוסר לכם, כי אינני רואה סימנים להפסקת הזרם הזה. אני חושב שאחרי
ההסוסים שלנו, ואחרי הטביאות שעסינו - שהן חלק בלתי נפרד של כל
עסיה של אנשים טרודים, עיפיים ותחוסרי תבונה - אני חושב שאנו נוכל
להסיג בצורה כזאת 30 מליון דולר. ואנו כבר עוסדים עתה בין 4-5
מליון דולר.

ביחס להצעת חבר הכנסת לביא לבנות בניינים
סאבן, כסובן, חבר הכנסת לביא, סאתה צודק, אבל יסנם בארץ אנשים שחוסבים
סאפסר להגיע לחברים אלה, לא רק על ידי צוים, אלא ע"י יצירת תנאים
סיביאו וילחצו את התוסבים ללכת בכיוון זה. מק אחר כך אתה יכול לפנות
ולוסר: לעודד ולתכנן בניה סאבן, אבל אינך יכול להסיל את זאת בניגוד
לתנאים סקייסים באותו רגע. אני ססכים אתך, אבל נצטרך לעשות זאת רק
בדרך כזאת, באין-ברירה, דרך של לחץ כלכלי, וססינה זאת אני סתנגד כל
כך להרחבת הבניה הזולה ע"י יבוא חמרים אלה במטבע זר שאינו נמצא בידינו.

ד"ר פרד אמר, טבעלי ההון הנאים סחו"ל
אינם רוצים לבנות חדר אחד בלבד, ואני אוסר לך, כי בצפיפות שלנו, אסר
היתה תמיד 4, 2 לחדר, ואנו חיים בצפיפות זאת כבר 30 שנה, אם עולה הבא
ארצה ואוסר כי דירה כזאת אינה מוצאת חן בעיניו, הרי אילו היינו בטצב
תקין יכולנו להתחשב בדעתו, ולתת לו את זאת, אבל אם לא - אינני רואה
כזה אסון גדול. על כל פנים, איננו יכולים לסלם בשביל דירות סאלה בדולרים
סאין לנו. חבר הכנסת פרד אמר, שהוא ססכים לכלול בסולם העדיפויות בניה
עססית ססוב זה.

ד"ר פרד: לא אסרתי זאת.

סר המסחר והתעסיה י. גרי: אם לא אסרת, - אתך הטליחה ואני לוקח את
דברי בחזרה.

אני מתנגד לכל יבוא נוסף של מלט, שנצטרך לסלק עבורו במסבוע זר. אני מניח, שיבוא ללא תשלום במלט לא יספיק, והתושבים שיצטוו לבנות לעצמם יצטרכו לבנות בצורות חדשות, יצטרכו להסתמך יותר בסליקס, באבן ובכל מיני חמרים אחרים.

אותו דבר ביחס לסכר עבודה בבנייה, אני רואה רק דרך אחת, אינני יכול להעמיד שום על יד כל פועל כשהוא מקבל את המזומנים - 5-6 לירות נוספות. אין אפשר לגלות את זאת ולרסן את האנשים? ישנן רק שתי דרכים להקטין את הבנייה בצורה כזאת היות ובין כה וכה נצטרך להקטין את מסדי הבניה, כי אין לנו מסבוע זר, אם כן מעז יצא סתוק, שנקטין את הבנייה; נחסל על ידי כך את השוק הסחור בפועלים, עד אשר נבטיר מספר נוסף של פועלים.

ביחס לסאלותיו של חבר הכנסת ארם, עלי לומר, כי סולם העדיפויות טרם נקבע. אני מקוו להביא הצעה לפני הממשלה ביום חמישי זה. אני סמך שלא הבאנו הצעה כזאת עד כה, כי היינו עושים טג'אות, כי דבר זה מצריך לטור יותר מאשר תארת לעצמי, ואגיד לכם מדוע. מה הייתם עושים אילו מסרד אחד חסוב של הממשלה, טקסה מאד להתוכח אתו היה אומר להם שהוא רוצה וצריך את כל תפוקת מלט "בטר" מה הייתם עושים אילו מסרד שני? כן חסוב, שאי אפשר להתוכח אתו, כי הוא מוציא לפועל את העקרונ היסודי של המדינה - קליטת עליה - והוא צריך 70% של כל המלט של "בטר" וכו' מסרד שלישי שעליו בנוי הכלכלה שלנו והוא צריך 50% של תפוקת המלט. לא מר בוי ולא אנוכי יכולים להחליט על דברים אלה. זה דורש הרבה מאד עבודה ומחשבה, בדיקת התכניות של כל אחד מהמסרדים, ואולי אפשר למצוא דרך להקטין את הדרישה, אם לא זה, לפל הפחות לעשות סימיוב כדי לאפשר לכולם להציא לפועל את תכניותיהם. זו היתה עבודה מרובה מאד, אנו מתקרבים עכשו לגמר.

בהזדמנות זאת ברצוני להודות לוועדה. אנו מצאנו את דיוניכם ומסקנותיכם לעזרה גדולה בקביעת הדברים האלה.

אשר לשאלה - לאן נעלם המלט, עלי לומר; פני יודע. כיצד עבדו כל המסרדים האלה בשנת 1950 - אינני יודע, הלא הם קבלו כסויות קצנות, סברים כמה שהיה בחוץ להם. כאשר שמעו שהממשלה התערבה בענין חלוקת המלט בא כל אחד עם דרישות מלאות שלו. מר בוי הוא המחלק כעת את המלט היות ועדיין אין סולם עדיפויות. הוא הספיק ללמוד את כל הבניה בארץ. הוא מבין את הדבר הזה, כי הוא חי בזה במשך שנים רבות והוא מחלק את המלט לפי עיקרון כזה: קודם כל הוא מסתדר באיזה שהיא אופן עם 3 המסרדים הנדולים - בטחון, שיכון וחקלאי, ואת העודף הוא מחלק לפי סולם עדיפויות גם, אבל די בבון, למשל, "מפעלים מאושרים", בנינים שנחוץ בסבילם טעם מאד בכדי להסליסם. בנינים רבים הוא האייט את עבודתם. במקרים ידועים הבניה נצטרך להפסק עד שבוכל להגיע אליה לפי תור מסוים, וכאן אני מגיע לשאלה של חבר הכנסת גורן - מה אנו עושים עם תעשיית חמרי הבניין? תעשייה זו מתחלקת לשני חלקים - תעשייה יוצרת בסביל הבניה, ובדרך מאד, שהיא צריכה להכלל בסולם העדיפויות, מפעלים סיוצרים בסביל הצבא, בסביל שיכון - בדרך שאנו נותנים להם את כמות המלט הדרושה להם. אולם יש פרובלמה קשה מאד וזהו באמת אחד הדברים האכזריים שאולי נצטרך לעשות - כל מיני מפעלי תעשייה קטנים שצו פה ושם, והם חסובים מאד, כמו, המרכב, החקלאי הצליח אחרי אכודה גדולה לקיים מפעל כזה ברמלה המעסיק 30 משפחות, אבל הם יוצרים מוצרים מלט רק בסביל הבניה הפרטית, שהיא בודאי לא תהיה בסולם העדיפויות, אם אנו נותנים למפעלים כאלה מלט, אנו חותרים תחת כל סולם העדיפויות.

ביחס לוועדה המיעצת, היא לעת עתה לא היפה לעזרה גדולה, והרשו לי פה הערה אחת: ועדה זו מונתה עוד לפני זמן על ידי מסרד אחר, כאשר היתה מחשבה למסור את חלוקת חמרי הבניין למסרד אחר, מסרדי כיבס את הועדה הזאת פעם אחד, ובמקום 17 חברי הועדה באו 30 וכמה, כל אחד מצא לבחור להביא אתו תגבורת, כי הגישה של הצבור לוועדות כאלה היא, לדעתי, לקויה מיסודה, הם מביטים על עצמם כעל נציגי אינטרסים מסוימים סיוחדים ובאים לוועדה זו כעורך דין שבא להגן על הקליסס שלו.

ועדה כזאת אינה ועדה מיעצת לממשלה. מר ברי ואנרכי רוצים להרכיב את הועדה מחדש אבל על בסיסי של נציגות אובייקטיבית רחבה מאד. גוף צריך ליעץ לממשלה, צריך להיות האחרון בחשבון, אם הוא איס אובייקטיבי. אם הם באים ליעץ לממשלה, הם צריכים ליעץ באופן אובייקטיבי, או שבכלל ישבו בבית. כי אם הועדה תהיה שורכבת נציגים כאלה, מדוע לא לכנס את כל התושבים, כמו שעושים ב-1947? יבואו כל התושבים ויציבצו! אנו נעשה את כל המאמצים לקבל מהם עזרה על בסיס שלי ולא על בסיס שלהם.

נדמה לי שענית על כל השאלות.

ט. לביא: כמה מוציאים על ברזל ועץ בסנה??

מר המסחר והתעשייה י. גרי: 20 מליון דולר.

א. בהיר: בעיה היבוא ללא תשלום, לדעתי, ראוייה שנקדיס לה דיון מיוחד ולאו דוקא ביטח של חמרי הבניין. והייתי רוצה מאד שהדבר ייעשה עם מר המסחר והתעשייה ושר האוצר.

מר המסחר והתעשייה י. גרי: אולי תזמינו את מר סנה? רצוי מאד שתכירו אותו. הוא סנהל את ענין היבוא ללא תשלום, והוא יכול לדבר באופן נוסמן מאד.

א. בהיר: אינני מתנגד לכך, אבל אם לדבר על פוליסה נראה לי, שאנו צריכים לעשות זאת עם שני הסריים, אבל אני מבין שזה לא ייעשה לפני שובכם מאנגליה, עד אז אני מוכן ללמוד את הדברים.

ברצוני לגשת לענין זה סתוך הנחה, ואני זוכר היטב את התפתחות הדבר בדיונים אצלנו ובכנסת, שהחברים טענו וביחוד חבר הכנסת לנדאו שיבוא ללא תשלום ימנע בעד שוק שחור. כל הקלקולציות של הבנינים בתל-אביב היו בגזרות על סחירים של השוק השחור, שטובה ברזל, בניח, עלתה 600 לירות, כי הקלנים טענו שלא קבלו חמרי בנין מהממשלה. המחיר של טובה ברזל לפי הסיטה של יבוא ללא תשלום עם הקצת 50 אחוז לממשלה, בכל זאת אינו עולה ל-500 לירות.

מר ברי: 250 לירות הטובה.

א. בהיר: אם כן, יוצא דבר מענין - מצד אחד, מחיר הברזל ירד ומצד שני מחירי הדירות עלו ומדוע? - חבר הכנסת לנדאו טוען, שהיבוא ללא תשלום גורם להתיקרות ועוד יברום להתיקרות. אני חושב, שהגיטה הזאת היא אותה גיטה שדבר עליה מר המסחר ואני חושב הממשלה חייבת לתת דעתה על כך. לא יתכן שלא יהיה פיקוח על מחירי הדירות ועל ידי כך יעלה חדר 5000 לירות ואנשים ישלמו מחיר זה, כי הצורך בדירות עצום והכסף הוא רב וכל אחד מוכן לסלם עוד 1000 לירות כי הוא מרויח אותם בנקל ולקנות לו דירה של שני חדרים במקום שגר עד עכשן בחדר אחד.

אני חושב, שאנו צריכים וחייבים לבנות

לפי הדרך מסויים ולדעתי, אין כל ברירה מאשר להפסיק על בניה חדשה בת"א, רמת גן, חיפה, פ"ת ובכל אותם המקומות שבהם מחירי הדירות מגיעים לסכומים פטנטים, שבנויים על רוח, שכיום אינני יודע מהו. פעם עשיתי חשבון על רוח הנסאר בידי הקבלנים והגעתי לסכום של 5-6 מליון לירות. עכשו אני חושב שאחוזי הרווחים גדלו והקלנים טוענים שמחירי הדירות התיקרו בגלל היבוא ללא תשלום. אני חושב שאנו צריכים לבדוק את הדבר הזה באופן יסודי. ישנם חמרים שמביאים אותם מחו"ל והם עולים עבור כל חדר 200 לירות. אנו מביעים ליחסי כך למסקנה, כי זהו מסק שאין עליו שום פיקוח והוא מהווה פצע ממאיר מסתי בחנות-מכחינה זו שדבר עליה מר המסחר, שהוא יוצר שוק שחור של פועלים

סקצוועיים, ומבחינה שניה - הוא ספריע לנו להסתמס בכוח האדם
המקצועי שיטנו לאותם מקומות בנייה יהם נחוצים לנו, כי אף אחד
אינו רוצה לצטוע מתל-אביב לסקוט אחר. ומבחינה שלישית - זה מוכרח
ליצור שוק שחור במלט, ואני יודע שיש היום שוק שחור במלט ורכל
יתר חסרי הבנין, מובאים על ידי יבוא ללא תשלום. נוסף לכך, זה
יוצר את האפשרות לשלם לירה וחצי עבור דולר.

ברצוני להגיד לכם סדוע חסרים חסרי בנין.

הם חסרים, כי היקף הבניה בינואר 1951 לגבי ינואר 1950 הוא פי
כמה גדול יותר. אני יודע את הדבר הזה. איננו צריכים לעשות את החישוב
על פי ההודעות הרשמיות. אנו צריכים לקחת בחשבון את כל מה שהתחילו
לבנות ואת כל בנייני הטיכון לעוליה שבנו בינואר 1950 במסגרת קטנה
יותר, כי התקציב אושר בחודש אוגוסט. אני אוטר, כי היקף הבניה
גדל ולכן חסרים חסרי בנין, משום כך יש צורך להפסיק בניינים מסוימים.
אבל למרות זאת מתחילים יום יום בבניינים חדשים, ואם מתחילים כבר
לבנות, שום דבר לא יעזור. ולא תוכל להפסיק את הבניה והאנשים ישיגו
את החסרים מתחת לפני הקרקע.

אני מציע את השאלה הזאת, להעמיד לדיון

מיוחד. אני רוצה שאנו נדון על הדבר הזה, אינני רוצה שהממשלה תקח
על עצמה את האדימונים לי כל ספק בדבר זה אינו פשוט. אני מוציא
מזה את הבניה שנעשית על ידי מכירה בדולרים, ואני רוצה להגיד את
הדבר הזה באופן פרוד ביותר ואני חושב שבנסודה זו כולנו יכולים
להגיע לידי הסכם. יהודי מחו"ל שרוצה לקנות דירה, צריכים לקחת מסו
את כל הסכום בדולרים ובהם לקנות חסרי בנין בשביל הבניה בארץ. אני
מצטער שהממשלה לא הלכה בדרך זו, אלא נתנה אפשרות לכל מיני ספקולנטים
לכלבל את המוח לאנשים בחו"ל.

לצערי אני שומע בזמן האחרון, שמאז התחילה

חלוקת המלט על ידי הממשלה הסקטור החקלאי אינו מקבל מלט.

י. ספיר:

אינני יודע אם נסברה לוועדה, אך היה
רצוי שתסדר חלוקת כל חסרי הבנין לפי

אחוזים מדויקים לפי הטובים הטובים. יש סוג בנין סטנדרטי ויש
סוגים אחרים.

אני רוצה לנגוע בשאלת המלט ביבוא ללא
תשלום בלי קטר עם הבעיה הכללית של היבוא ללא תשלום, כי אותם כללים
יכולים לחול גם על המלט, אבל במידה שאני מעורר את שאלת היבוא
ללא תשלום של מלט, אני מעורר את השאלה - מה ההגיון מבחינה לאומית
בשיטה של 50 אחוז לממשלה. אני מבין, שרוצים דולרים, אבל ישנם
כל מיני מקורות, שאני יכול לרצות אלא לקבל. אני יכול להבין שממלט
שבידי המדינה יוצרים מולט של עדיפויות ומוציאים מן הכלל דירות
לוקסוס, אבל כאשר נדבר על מולט העדיפויות ארצה לדעת מה זה בנייני
לוקסוס.

שר המסחר והתעשייה י. גרי: אין דבר כזה.

י. ספיר:

כאשר אטאל, אנתח את הדבר. במדה שיש
אפשרות להקים בניינים מבלי שהממשלה
והאזכלוסיה יצטרכו לשלם עבורם במטבע זר - אני שואל את עצמי: מהוע
לא לעשות זאת?

סחיר הבניינים הפרטים אינו עולה מסו

שהקבלנים רוצים להרויח, אלא מסו שדוחפים להם את הכסף ליד ומדוע?
כי כל אדם בורח מהכסף ומוטב לו לשלם 6000 לירות עבור דירה. בנקודה
זו לא יועיל שום דבר.

ופה אני רוצה לנגוע בהבדלים השונים

בינינו וביניכם. אתם מחפשים בכל אפשרות את הפתרון בהפסקה. אני גובס,
שכאשר עוסדת לפני פרובלמה במסיבות כאלה עלי לחפל במידת האפשר את
הפתרון על ידי כך שאפתח את הכרו ולא אטגור אותו. אילולא היתה
הממשלה כוגלת את את הענין הזה ב-50% לוצר, היו מתקבלות כסויות

כפולות של מלט ואז היתה אפשרות לבנות כפלים מאשר בונים היום ואני גיחה שהקבלנים היו מסתפקים במחירים יותר קטנים, כי אם יבנו כפלים יורידו את המחיר.

אינני זכור ממהל מפיקוח, אם יש צורך בו. מכל מקום, ברור לי שבטעה מאפשר לבנות בשיטה של 50% לאוצר 2 דירות ובלי שיטה זו 4 דירות, אני גורס, כי במסיבות כאלו היה הרבה יותר בריא למשק המדינה, אילו היינו מאפשרים יבוא ללא תשלום מבלי ה-50% לאוצר.

אומרים לי: "פועלים מקצועיים". אינני גורס את השיטה, שפועלים מקצועיים אני אריך להביא בדוויזים. זו אינה צריכה להיות בעיה, אם הם חסרים פועלים במדינת ישראל.

לדעתי, יהיה זה הרבה יותר בריא למשק המדינה להפחית את יבוא המלט ללא תשלום לפי שיטה של 50% לאוצר. אינני מתנגד לפיקוח על מחירים של הדירות. אם אנו חיים במשטר של פיקוח, מדוע הואצנו דוקא שח זה מהפיקוח? אולם, אם אומרים שהרוחים של הקבלנים צריכים להיות מצומצמים, צריכים לבדוק את הקולוציות. אינני מקבל את הדעה שכל הקבלנים הרויחו את כספם באופן ספקולטיבי. קבלנים רבים לא הרויחו את כספם באופן ספקולטיבי, סוף סוף הבנין עולה ואם עולה - אריך לשלם עבורו. אם אריך להנהיג פקוח - בנהיג אותו, אבל זה לא ימנע ממני לשלול את כל המסגרת של הבניה הפרטית. אני גורס, שפועלים מקצועיים אין צורך לחשוב כדבר שאי אפשר להשיגו. אני שולל את הגזטה הזאת, שאם אני נתקל בקושי אני אריך קודם כל להפסיק. אם אני נתקל בקושי, אני אריך למצוא דרך בכדי למנוע אותו, ולא להפסיקו.

ט. גורן:

ברצוני לעמוד על נקודה אחת. לי נדמה, שמר מפיר לא הקטיב לדברי השר שאמר, שלשיטה זו היו שני גורמים: גורם אחד - לאפשר בניה פרטית יקרה יותר, אבל לא יקרה מזו שנבנתה על ידי הקבלנים לפני שיטה זו; גורם שני - הממשלה נקטה בשיטה זו בכדי להשיג מסבע זר לצרכי המדינה - ללחם, מזון לעופות, בסחורניולצרכים רבים אחרים. אני אומר, כי אם הממשלה תשיג בדרך זו 20 מליון דולר לשנה - כדאי הדבר. אצלי מתעוררים ספיקות אם היא תשיג 20 מליון דולר. אם היא תשיג פחות, מעמוד השאלה - אם כל הדבר כדאי.

אף אני אינני מתנגד להפסקת הבניה הפרטית במסגרת של יבוא ללא תשלום. אני חושב, שמדכחה להיות גקורת על מחירי הדירות, כי הדברים בשח זה מגיעים לידי אבטורד.

ועתה ברצוני להעיר הערה, אבל אינני יודע למי להפנות אותה, לשר המסחר והתעשייה או לשר האוצר, או למר שנהר, אבל השיטה שנקטה בה הממשלה, שכל דכפין יכול ללכת לבורסה, לדעתי אינה יכולה להמסך. על ידי כך נתנו ליגליזציה לבורסה. לי נדמה, שענין זה אריך להכנס למטגרת צרה ורק מספר מוגבל של אנשים יכולים לעשות דבר זה. אם במקום 100 אנשים ילכו 10 אנשים לבורסה לא תהיה קפיצה כזאת מסבעים גרוס ללירה וחצי הדולר.

היו"ר ס. בדר:

כאשר סיכמנו את פרשת המלט, לא הגענו לידי מסקנה - ושאלה זו גם לא עמדה בפנינו - לבטל או לא לבטל את הבניה הפרטית. הסתפקנו בזה שקבענו עמדה מסוימת שעל דעת האחד התקבלה ועל העת השנה - לא. על כן ישנן הסתיגויות, כמו, של חבר הכנסת מזרח, שהבניה הפרטית תופיע במקום אחר מאשר היא מופיעת, ישנם חברים שטענו שאריך להיות פיקוח על הבניה והסדר הבניה בכלל, אך ענין זה אינו עומד היום לדיון.

לדיון עומד סעיף אחד והוא: האם אנו צריכים להגיד דבר מה, או איננו צריכים ביחס ליבוא ללא תשלום לגבי מלס. שום דבר אחר. בגלל הסעיף הזה עסקנו את הבאת המסקנות לכנסת.

אנו שמענו כאן מפי שר המסחר והתעשייה שמצד הממשלה לא יכול להיות ויתור בנקודה זו. בין אם החבריה מקבלים דבר זה, או אינם מקבלים - אנו צריכים לסכם בנקודה זו, ועל כן לא אתן רשות הדבור לויכוח. באם יש למר זוי להגיד דבר מה ביחס להערות שנשמעו כאן, אנקטו לעשות זאת. אני מודה לשר המסחר והתעשייה שהיה סבלני והשתתף בכל הויכוח.

א. בהיר: ברצוני לשמוע את חוות דעתו של השר ביחס להערותי.

שר המסחר והתעשייה י. גרי: כאשר אחרון מאנגליה, אשמה לדון אתכם על כך, כי עדיין אין רעיון ברור ביחס לזה.

א. בהיר: יש מי שעוסק בזה במסדרון, או במסדר אחר?

שר המסחר והתעשייה י. גרי: דבר זה שייך, בעצם, לאוצר.

א. נוי: כאשר קבלנו את ענין חלוק המלט, צריך היה לקבוע שיטה יסודית של עבודה. אין מוטד בממשלה ובארץ שיודע מה ג' וזים בארץ. המספרים שמסר מר הופיין אינם נכונים, איתם מאיאוטיים. המספרים של מחלקת הסטטיסטיקה מתקבלים מהסטחים שיש לה רשומות ומסקום שאין לה בו רשות, אינה יסקבלת מספרים. והשאלה שהמעוררה הייתה - מה עשינו בארץ בשנת 1950 ששעה שיצרו בארץ 350 אלף טון. נוסף לכך ידוע, כי המלט הוא רק חלק אחד מחמרי הבנין, ואני קורא לזו חומר-מובא למרות שהוא נוצר כאן, כי חלקי החלוף מהווים 10 אחוז ממחיר המלט לטובה. היחס בין המלט לחמרים אחרים הוא 25 אחוז. לפי החישובים שלי כל טונה מלט גוררת 100 דולר נוספים לחמרי יבוא. חישוב זה נעשה לפי המחירים הקודמים, אבל בינתיים עלו המחירים, וכיום משלמים גם את ההובלה גדולרים.

מה
כיצד התחלק המלט בעבר? - סמוך שהטפקתי לעבור על החומר במשך 3 חדשים התברר שחלוקת המלט לא הייתה נתונה בפיקוח והייתה רשות לסחר ולבית חרושת "נשר" לתת את המלט לפי תור ולפי אחוזים, ודבר זה הביא באמת לידי כך שדוקא החיוניים טבלו. אם אני אגיד שכל החקלאות בארץ קבלה 5% מתוצרת "נשר" - אמנם, המלט שהובא, הופא גם כן ל"נשר", אבל אין זה חשוב...

י. ספיר: יש הבדל?

א. נוי: יש הבדל, אבל אני לוקח את התמונה ככללותה. אם בשנה שעברה היו 400 אלף טון מלט, החקלאות קבלה רק 5-6 1/2 אחוז, אבל אין לדעת אם כמות שישמה למסך או לשיכון. אולם, ברור שכמות זו אינו יכולה לספק אותם לא בטובן הגברה הייצור החקלאי לפי תכנית של 4 שנים, ובדואי לא להקמת בתי קירור, מחסני אגירה וכו'. חלק מהמלט הלך לבתי חרושת למוצרי בטון. ישנם בתי חרושת למוצרי מלט, שאינם רוצים להוציא מוצרים מוגמרים שיטנם מצלם, אלא תמורת מלט.

ועתה, אני מגיע לשיטת החלוקה שלי. אני הנהגתי שיטה הנקראת - הספקה ישירה. אם זה לבטחון, לשיכון, ליצור חקלאי, לשיכון אחר, או למפעלים מאושרים, אני מספר את החמרים ישר למפעל. מי שלצע את העבודה, כלומר: הקבלן - אינו מעבן אותי. לאחר עבודה של 30 שנה בארץ בענף זה, הגעתי למסקנה שיש לחלק את המלט.

מצורה כזאת, כי כשהק לן מקבל את המלט, הרי לאחר העורכים בקורת מתברר להכניס 40% של המלט לבנין שהוא בונה ו-60% לוקח לבנינים אחרים. אנו מודיעים מדי שבוע בשבוע ל"בנין" ההתפוקה השבועית עליו לספק למדע זה וזה, ולאחר מכן שולחים הרבה ועליו לאסוף את קבל את המלט, או לא, זוהי השיטה, ובבני חורב, מאפשר לעבוד בשיטה אחרת.

ביחס לסאלתו של חבר הכנסת גורן - מדוע תעשיית מוצרי המלט אינה עובדת בגלל מחסור במלט, בכון כל תעשייה זו אינה עובדת, כי בני אומר הם שיקלו את המלט מהמזמינים. אנו הצענו להתאחדות ב עלי התעשייה הצעת פשרה, אבל מדע קבלנו תשובה, שכל תעשיית מוצרי הבטחון והקואופרטיבית יתאחדו בתור יחידה אחת ואנו ניתן להם חומר בתנאי שהחומר ימסר למקצועות אנו צורה עליהם. יש לנו הסכם פנימי עם בית חרבות "במליט" שמייצר אצטט, שאנו נותנים לו חמר אשר יספק עבודה לכל המכוונות, אבל בתנאי שהוא אינו מוציא מבית חרושת אף לוח אחת בלי הסכמתנו.

ביחס לסאלה - למי אנו מחלקים בינתיים, הרי אנו אריכים להעריך את הנקודות החלטות ביותר, וכאשר מגיעים לנקודות אלו מתחיל הויכוח מי עדיף ממי יצנה נקודה אחת עדין להתוכח עליה, שהיא אורכת 50 אחרז מהתצרוכת הכללית - בטחון וגורר כי החקלאות ושיכונני העולים דורשים יותר מאשר אחר לתת.

מה אתה מבדיר בחקלאות?

י. ספיר:

א. נוי:

כאשר קבעת את אורת החלוקה, הייתי צריך לצמצם את הלקוחות. בסעיף הבטחון ישנן 4 קטגוריות - בטחון, ביאורים, שיכון אגף קרע ובגוף היקום. אמר, כי זהו ענין פנימי שלהם; הם יקבלו את כל הכמות ויחולקו ביניהם.

בחקלאות אנו כולל את המעק החקלאי, לא שיכון במיק, אלא כל ארכי החקלאות מה עקור באגירת מזונות, בתי קי רור וכו'. מסקי החקלאות מתוו עכשיו מרד שכני באמצעות משרד החקלאות יחד עם המוכנות. אנו מקבל מהם כל שבוע דו"ח ייצוגי בקורת פנימית והם אינם יכולים להוציא את המלט למתי מדבות, למסודות אחרים, או לשיכון, אלא רק לצרכי הייצור החקלאי.

אותו הדבר נעשה במרכז האקעות, ישנו מדע שמרכז את החומר, ואנו שולחים מדי מעט אנשים לבדוק את התקדמות הבנייה.

מה המצב ביחס לתעשייה החקלאית.

א. נהיר:

א. נוי:

אחר כך יבט מסודות אריות שמקבלים מלט - עיריות, עיריות עיריות, גמי ספר, גמי חולים והועדה הכלכלית למען ירושלים.

מיטתו האל ביחס לוועדה הצבועית להספק מלט. דבר כזה אינו קיים. למעשה, אנו מחלק את המלט בשיטה להסברתי לכה.

גם אם בקבל את המעבר הזה לענין יל העדיפויות

י. ספיר:

ישנן כמה שאלות יסוד שחוק לבטחון ופה אנו מתחר לעצמי, שינונה אפשרות לבוא ולומר מה יאורך בבנין זה, או לא. זוהי שאלה של ממון מוחלט. אבל בכל ה שונים האחרים, על יסוד מה, מהו הצד הדוקטריני בענין שעל פיו קובעים שמה עומדים להקים בנין, איזה בנין, לפי איזו קלולציות? בתורה שיפוטן של העיריות מוצאים רגיונות הבנין על ידי ועדת בנין עריו והיא קובעת לפי חשבון סטטיסטי כזה או אחר מה הן הכסויות הדרויות לבנין זה. לפי

השיטה של חלוקת המלט שמתה דברת עליה, הרי במסדרון צריך להתנהל
חשבון של כל בנין.

א. נוני:
לדמייתו של דבר מתנהל חשבון כזה של כל בנין ובנין.

ל. ספיר:
מה דינתו של בנינים שנמצאים בטלח השלמה?
האם לבנינים כאלה ישנה עדיפות לגבי בנינים חדשים? לפי איזה קריטריון נקבעת חלוקת המלט?

מדובר על שיכונות. ישנו סוגים יונים של שיכונות, נניח, שיכונות עוליים, שזוהי קטגוריה ברורה, אבל אם אין שיכונות עוליים, מהו הקריטריון - שבכונן בצורת מאורגנת כזאת או אחרת, שיכונן מאורגן בבתים משותפים, או האם יש מוסוס אחר, נניח, הורה סטנדרטית של שני חדרים ולא יותר מזה?

מהו המושג של בנינים אבוריים?

מ. ארנא:
בדיונינו על פרשת המלט הגענו לסיכום מסטאדיה הראשונה והיא מדובר בשיכונות זה מועבר לממשלה, יש לי הרשם, לפי כל הדברים שנשמעו כאן, מדיונינו היה ביותר, היות והממשלה לא השתמשה בשיכונות שהעברנו אליה.

הי"ר ס. בדר:
סיכומי הועדה נמסרו בזמנו לשר המסחר והתעשייה, והתקנות שנתקבלו בוועדה פונחות כבר על שולחן הבנסת. נדעה לי, שאין הגדל להחליט בין מסקנות הועדה לבין החלטותיה של הממשלה.

היות שמענו הודעה ממסחר והתעשייה על דבר הנטיון החדש, ישיבתנו היום היתה פוקדמת לנושא אחד - יבוא מלט ללא מסלוח.

ביחס לוועדה הצבורית, אמר שר-המסחר והתעשייה שהוא כלס את היעשה הזאת פעם אחת ובמקום 19 חברי הועדה באו 30, ובניגוי הועדה הפכו את עצמם למיצגי האנטרטיים שלהם, ולא למיצגי האנטרטיים של הכלל. שר המסחר והתעשייה הוסיף ואמר, כי הוא ימשיך לקיים את הועדה הצבורית רק אם היא תהיה לפי רוחו, כלומר: תשקיף על הענינים מתוך מבט אובייקטיבי, ולא מתוך אינטרסים מסויימים.

ח. לנדאו:
הייתי מציע, שנפגש עם מר נוי פעם נוספת.